

Legalizarea prostituției în Germania: un eșec

[Reportaj Der Spiegel - Germania](#)

în românește pentru antiprostituție.ro

Germania a legalizat prostituția în urmă cu mai mult de zece ani, sperând că astfel cele care lucrează în industria sexului vor avea condiții de lucru mai bune și mai multă independență. Acest lucru nu s-a întâmplat. Exploatarea femeilor și traficul de persoane s-au agravat.

Cum a eșuat legalizarea prostituției

Sânandrei este un sat sărac din România, cu case dărăpănate și ulițe nepietruite. Circa 80% dintre locuitorii tineri sunt șomeri și cei care dețin o mică grădină unde pot cultiva legume și cartofi se consideră norocoși.

Alina stă în fața casei părintești, una dintre cele mai vechi din sat. Poartă cizme de blană și blugi și ne povestește de ce a plecat de acasă în urmă cu patru ani, când tocmai împlinise 22 ani. Povestește despre tatăl ei, un bețiv care-și bătea nevasta și uneori și pe ea. Pe atunci, Alina nu avea nici slujbă și nici bani.

De la un prieten cunoscut recent a auzit de posibilitățile existente în Germania. A aflat că o prostituată poate câștiga ușor 900 euro (1.170 dolari) pe lună.

Alina a început să se gândească la asta. Orice părea mai bun decât Sânandrei. „Am crezut că o să am camera mea, o baie și nu foarte mulți clienți”, povestește ea. În vara lui 2009, Alina a plecat împreună cu o prietenă și noul iubit al acesteia, care le-a dus cu mașina prin Ungaria, Slovacia, Cehia până în capitala Germaniei - nu în luxosul cartier Mitte, ci lângă aeroportul Schonefeld; numele hotelului spunea totul despre patron: *Airport Muschis* („Păsărici de aeroport”). Bordelul oferea servicii sexuale la tarif fix. Pentru 100 euro (129 dolari) clientul putea face sex cât voia.

Totul s-a petrecut foarte repede, spune Alina. În bordel erau români care îl cunoșteau pe cel care le adusesese pe ele. Alinei i-au fost confiscate hainele și i s-a dat doar lenjerie provocatoare. La câteva ore după sosire își primea primii clienți. Când nu era suficient de drăguță cu clienții, românii îi tăiau din salariu.

Clienții din Berlin plăteau la intrare pentru servicii. Mulți luau droguri pentru a-și îmbunătăți performanțele sexuale și puteau rezista toată noaptea. Deseori la ușa Alinei se forma coadă și de multe ori ea pierdea numărul celor care intrau. „Nu mai conta; erau foarte mulți clienți, mereu.”

Sechestrată. Alina povestește că ea și prietena ei trebuiau să le dea proxeneților câte 800 euro pe săptămână. Dormea într-o cameră cu alte trei femei, în același pat; camera nu avea alt mobilier. Tot ce a văzut din Germania a fost stația de benzină Esso, de lângă bordel, unde nu avea voie să meargă decât însoțită și nu putea cumpăra decât țigări și mâncare. În restul timpului era sechestrată în club.

Procurorii au aflat că femeile din club trebuiau să facă sex vaginal, oral și anal și sex în grup. Bărbații nu erau obligați să folosească prezervativ. „Nu aveam voie să protestez”, povestește Alina. În timpul menstruației trebuia să folosească tampoane intravaginale astfel încât clienții să nu observe.

Femeile din bordel erau rareori bătute. „Ne-au spus că știi destui oameni în România care ne cunosc familia. A fost de ajuns.” Când își suna mama, rareori, o mințea și îi povestea ce frumos e în Germania. Un proxenet i-a dat o dată 600 euro, pe care Alina a reușit să-i trimită familiei.

Povestea Alinei este tipică pentru ce se întâmplă în Germania. ONG-urile și experții estimează că în Germania există peste 200.000 prostituate. Conform unor studii, printre care și cel al TAMPEP (European Network for HIV/STI Prevention and Health Promotion among Migrant Sex Workers), între 65-80% dintre prostituate provin din afara Germaniei. Multe sunt românce și bulgăroaice.

Poliția nu are cum să le ajute pe prostituate. Proxeneții știau când au loc controale, spune Alina, și se lăudau că îi cunosc pe polițiști. „Știau când urmau să aibă loc razii”, de aceea nu a avut niciodată curaj să facă plângere la poliție.

Proxeneții le învățau pe fete ce trebuie să le declare polițiștilor. Trebuiau să declare că citiseră pe internet, în țara lor, despre posibilitățile de a câștiga bani în bordelurile din Germania și că veniseră singure, cu autobuzul, pentru a se angaja aici de bunăvoie.

O mulțime de minciuni. Toți polițiștii care lucrează într-un cartier cu bordeluri aud aceleași minciuni, mereu. Scopul minciunilor este să ascundă de justiție traficul de femei, care sunt aduse și exploatare în Germania. Minciunile se transformă în afirmații în care femeii ca Alina sunt femei independente, întreprinzătoare care au hotărât să-și exercite liber profesia și cărora Germania le oferă condiții bune de muncă în industria serviciilor sexuale.

Aceasta este imaginea „prostituatei respectabile” propovăduite de politicieni: femei libere să facă ce vor, cărora le place meseria lor, care beneficiază de asigurări medicale și de pensie și au cont de economii la bancă. Sociologii le numesc „imigrante din industria sexului”, furnizoare ambițioase de servicii sexuale, care știu să identifice oportunitățile oferite de Europa unită.

În 2001, în Parlamentul german, Bundestag, coaliția de guvernământ, formată din Partidul Social-Democrat (SPD) și Verzii, a votat legea prostituției, pentru a îmbunătăți condițiile de muncă ale prostituatelor. Femeile îi pot da în judecată pe patroni pentru salariu și contribuie la sistemul de asigurări de sănătate și pensii. Scopul legii era să transforme prostituata într-o salariată ca oricare alta, acceptată, nu ostracizată.

Activistele feministe ale serviciilor sexuale libere au fost foarte mulțumite când legea a fost votată. Ministrul pentru familie, Christine Bergmann (SPD), Kerstin Müller (Verzii) și patroana bordelurilor din Berlin, Felicitas Weigmann, au ciocnit un pahar de șampanie. Trei femei au toastat în cinstea faptului că bărbații germani puteau merge acum la bordeluri fără a-și face probleme.

Astăzi, mulți ofițeri de poliție, asociații de femei și oameni politici care cunosc bine fenomenul prostituției sunt convinși că legea a adus beneficii doar proxeneților, care primesc subvenții, și a făcut „piața” mai ofertantă pentru traficanții de femei.

Drepturile femeilor. Când s-a votat legea prostituției, a fost amendat și Codul Civil. Expresia „promovarea prostituției”, infracțiune, a fost înlocuită cu „exploatarea prostituatei”. Procurarea de servicii sexuale este infracțiune atunci când este „exploatoare” și „dirijistă”. Pentru poliție și procurori, asemenea infracțiuni sunt foarte greu de demonstrat. Un proxenet poate fi considerat exploatare dacă păstrează mai mult de jumătate din încasările prostituatei, ceea ce e aproape imposibil de demonstrat. În 2001, 151 de oameni au fost condamnați pentru procurare de servicii sexuale ilegale, în timp ce în 2011 - doar 32.

Inițiatorii legii au vrut să protejeze drepturile femeilor și nu pe cele ale proxeneților. Ei au sperat că patronii de bordeluri vor ține cont de faptul că acum „le pot crea prostituatelor condiții bune de muncă fără a se teme de poliție”, așa cum scrie în motivația trimisă Ministerului federal al Familiei.

Înainte de această lege, prostituția nu era pedepsită, dar era considerată imorală. Autoritățile tolerau bordelurile, numite eufemistic „camere de închiriat comerciale”. Azi, la 11 ani de la

legalizarea prostituției (2001), în Germania există între 3000 și 3500 de localuri cu felinar roșu, conform unei estimări a asociației UEGD (*Erotic Gewerbe Deutschland*). Sindicatul din serviciile publice *Ver.di* estimează că din prostituție se produc circa 14,5 miliarde de euro anual.

La Berlin sunt circa 500 bordeluri, 70 la Osnabruck și 270 în landul Saarland de la granița cu Franța, unde vin mulți francezi. La Clubul Sauna Artemis din Berlin, aflat lângă aeroport, vin mulți clienți din Italia și Marea Britanie.

Agențiile de turism oferă circuite în bordelurile germane, care pot dura până la 8 zile. Întâlnire sunt „legale” și „sigure”, scrie o agenție pe site-ul ei. Potențialilor clienți le sunt promise până la 100 „femei complet goale”, ce poartă doar pantofi cu toc. Clienții sunt luați de la aeroport în mașini BMW 5.

Serviciile sexuale la tarif fix

Pe lângă cluburile sau saunele pentru nudiști, în care bărbații poartă un prosop, iar femeile sunt complet goale, există localuri ce oferă servicii *all inclusive*. În 2009, lângă Stuttgart s-a deschis *Pussy Club*, cu următoarea reclamă: „sex cu toate femeile cât vrei, cât de des vrei și cum vrei. Sex. Sex anal. Sex oral fără prezervativ. Sex în trei. Sex în grup.” Prețul era de 70 euro în timpul zilei și de 100 euro seara.

Conform poliției, **circa 1700 clienți au venit la club în primul week-end. Zeci de autocare au adus clienți care au format o coadă de peste 700 persoane. Ulterior, clienții au scris pe internet că serviile au lăsat de dorit, pentru că după câteva ore femeile nu mai erau în formă.**

Meseria a devenit mai dură, explică asistentul social Andrea Weppert, care lucrează de peste 20 ani cu prostituatele din Nurmberg, interval în care numărul lor s-a triplat. Mai mult de jumătate din femei nu au domiciliu stabil și se mută dintr-un loc în altul pentru a câștiga bani din faptul că sunt „noi” pe piață.

Azi, „un număr mare dintre prostituate nu se duc acasă după lucru, ci practic locuiesc la locul de muncă”, a relatat o fostă prostituată cu pseudonimul Doris Winter, pentru un studiu pe marginea legii prostituției. **„De obicei femeile locuiesc în camera în care lucrează.”**

La Nurmberg o asemenea cameră costă între 50 și 80 euro/zi, spune Weppert, iar prețul poate ajunge la 160 în bordelurile cu foarte mulți clienți. Condițiile de muncă pentru prostituate „s-au înrăutățit în ultimii ani”. În toată Germania **„mult mai multe servicii sexuale sunt furnizate în condiții mai riscante și pentru mult mai puțini bani”.**

Scăderea prețurilor. În ciuda condițiilor proaste foarte multe femei continuă să vină în Germania, cea mai mare piață de prostituție din UE, lucru confirmat și de patronii de bordeluri. Holger Rettig de la asociația UEGD relatează că influxul de femei din România și Bulgaria a crescut dramatic de la acceptarea acestor țări în UE. „Acest lucru a scăzut mult

prețurile”, spune Rettig, care observă că prostituția „ține mai mult de o economie de piață radicală decât de o economie socială de piață”.

Șeful poliției din Munchen, Wilhelm Schmidbauer, deplânge „creșterea explozivă a traficului de ființe umane din România și Bulgaria” și adaugă că nu are suficiente mijloace pentru a investiga. De obicei, nu i se permite să urmărească telefoanele. „Rezultatul este că, practic, nu există cazuri de trafic de persoane. Nu putem dovedi nimic”.

E foarte dificil să-i identifici pe cei care aduc în Germania „marfă proaspătă” din toate colțurile UE, cum este Sina. Ea i-a povestit psihologului de la centrul pentru femei din Stuttgart cum a ajuns la un bordel cu tarif fix din Germania. Locuia în satul Corhana de la granița dintre România și Republica Moldova, unde nu exista apă curentă. Sina aducea apa de la fântână în fiecare zi. Ca și Cenușăreasa, fiecare fată de acolo visa că într-o zi un bărbat va veni să o ducă într-o lume de vis.

Cel care a venit în sat într-un BMW se numea Marian. Pentru Sina, a fost dragoste la prima vedere. El i-a spus că îi va găsi de lucru în Germania și părinții au semnat pentru ca fata, minoră, să poată părăsi țara. În drumul spre Schifferstadt din sud-vestul statului Rhineland-Palatinat Marian i-a dat să bea alcool și s-a culcat cu ea.

Marian a predat-o unui bordel cu tarif fix, „No limit”. Sina avea doar 16 ani și se culca cu circa 30 bărbați pe zi. Uneori era plătită cu câteva sute de euro pe lună. Speriat de un raid de poliție, Marian a trimis-o înapoi în țară, dar ea s-a întors și a continuat să lucreze ca prostituată, sperând că un client se va îndrăgosti de ea și o va lua de acolo.

„Nu există îmbunătățiri măsurabile.” A îmbunătățit legea prostituției soarta femeilor din Germania, cum este și Sina? Ministerul Familiei a evaluat situația după cinci ani de la adoptarea legii. Raportul spune că obiectivele au fost „doar parțial atinse” și că „dereglementarea (legalizarea, n.tr.) nu a adus nici o îmbunătățire măsurabilă pentru viața socială a prostituatelor”. Nici condițiile de muncă și nici abilitatea de a părăsi meseria nu s-au îmbunătățit. Nu există „nici o dată obiectivă” că legea ar fi redus criminalitatea.

A existat un singur caz în care o prostituată l-a dat în judecată pe patron pentru salariu. Doar 1% din prostituate au contract de muncă. Sindicatul Ver.di a elaborat un „model de contract de muncă în domeniul serviciilor sexuale” pe care nu-l folosește nimeni. Într-un sondaj făcut de Ver.di patroana unui bordel a declarat că legea e importantă pentru că acum nu se mai fac razii. De fapt, a adăugat ea, legea îi favorizează pe patronii de bordel, nu pe prostituate.

Pentru a avea un snack bar e nevoie să respecti un standard conform căruia trebuie să ai săpun și prosoape pentru clienți. Un patron de bordel nu are de respectat un asemenea standard. Trebuie doar să declare autorităților localul.

Prostituatele evită să se înregistreze. În cartierul roșu din Hamburg, Reeperbahn, doar 153 femei s-au înregistrat. Guvernul vrea ca prostituatele să plătească taxe. Ar trebui să stabilească reguli pentru asta.

Guvernul este ciudat în politica industriei sexului. La Bonn, femeile care „fac trotuarul” trebuie să cumpere în fiecare seară un tichet de 6 euro, de la un automat, valabil până la ora 6 a.m.

Un Big Mac pentru sex. În partea de nord a orașului Koln, pe strada Geestemunder, nu departe de fabrica Ford, lucrează prostituate dependente de droguri și ele nu plătesc taxe. Un proiect social, numit „staluri de muncă”, constă în locuri de parcare cu pereți și acoperiș, pentru a face sex în mașină. Deși nu există indicatoare care să spună că zona împrejmuită este pentru sex, limita de viteză de 10 km/oră și sensul, doar antiorar, sunt sugestive.

Într-o seară rece de primăvară circa 20 de femei așteaptă lângă gard. Unele și-au adus scaune de camping, altele folosesc scaune vechi de autobuz. Când apare un client, el se retrage cu o femeie într-un loc de parcare. Există câteva încăperi pentru bicicliști sau bărbați care vin pe jos; ele sunt dotate cu o bancă de lemn și un buton de panică. O asociație catolică de femei monitorizează zona în fiecare seară.

Alia, o femeie de 23 ani cu perucă blondă, într-un corsaj strâns, încearcă să mascheze mirosul de alcool mestecând gumă. „Femeile care lucrează aici au probleme mari”, zice ea.

Alia a ajuns aici după ce a renunțat la școală și s-a mutat cu prietenul ei, care a trimis-o la furat. A început să se prostitueze din cauza „problemelor financiare și din dragoste”, iar marijuana, cocaina, amfetaminele și alcoolul s-au adăugat ulterior. „Nu există prostituție fără coerciție și suferință”, spune ea. De trei ani face trotuarul. „Femeile fericite nu lucrează aici”.

Mai demult, tariful pentru contact sexual sau sexul oral era de 40 de euro, dar când orașul învecinat Dortmund a interzis prostituția pe străzi, multe femei au venit aici, spune Alia. „Acum vin din ce în ce mai multe femei, care scad prețurile doar-doar or câștiga ceva”, se plânde ea. Româncele și bulgăroaicele cer uneori mai puțin de 10 euro. „O femeie a cerut doar un Big Mac.”

Traficul de persoane din Germania, o problemă

Puține femei din Europa de Est lucrează pe Geestemunder Strasse. Ele sunt îndepărtate la controalele poliției, când trebuie să prezinte pașapoartele, măsură menită de fapt să combată traficul de femei și prostituția forțată. Acum, fetele „fac trotuarul” în sudul orașului Koln, ceea ce scade totuși tarifele și în nord.

În 2007, Carolyn Maloney, congressman Democrat din New York și fondatoare a *Human Trafficking Caucus* (Comitetul împotriva traficului de persoane) din Congresul SUA, a scris despre efectele legalizării prostituției din paradisul jocurilor de noroc, Las Vegas. „Odinioară a existat credința naivă că legalizarea prostituției va îmbunătăți viața prostituatelor, va elimina prostituția din zonele în care aceasta fusese ilegală și, odată cu ea, și crima organizată de acolo. Ca toate poveștile, această idee s-a dovedit o iluzie.”

Polițiștii germani din cartierele cu felinar roșu se plâng că abia dacă mai pot pătrunde în bordeluri să facă controale. Germania a devenit „centrul de exploatare sexuală a femeilor tinere din Europa de Est și sferă de atracție pentru crima organizată din toată lumea”, spune Manfred Paulus, polițist pensionat din orașul Ulm. El a lucrat ca detectiv și acum le avertizează pe femeile din Belarus și Bulgaria să nu se lase ademenite de traficanții din Germania.

Din punct de vedere statistic, Germania nu are probleme cu traficul de persoane și prostituția. Conform Biroului Federal de Poliție (BKA), în 2011 au existat 636 de cazuri de „persoane traficate pentru exploatare sexuală”, cu o treime mai puțin decât cu 10 ani în urmă. 13 dintre victime aveau sub 14 ani și alte 77 sub 18 ani.

În Germania există multe femei din țări UE „a căror situație sugerează că sunt victime ale traficului de ființe umane, dar e foarte dificil să găsești dovezi pe care să le poți prezenta în instanță”, spune raportul BKA. Totul depinde de mărturia femeilor, dar „nu există dorința de colaborare cu poliția și asociațiile de caritate, mai ales când e vorba de femei din Bulgaria și România”. Și când femeile îndrăznesc să spună ceva, mărturiile lor sunt „deseori retrase”.

Codamnări tot mai puține. Un studiu al Institutului Max Planck pentru Drept Penal Internațional afirmă că cifrele oficiale despre traficul de persoane spun „foarte puțin despre nivelul real al delincvenței”.

Conform unui raport despre traficul de persoane, prezentat de curând de Comisarul European pentru Afaceri Interne Cecilia Malmstrom, există mai mult de 23.000 victime ale traficului de persoane în UE, și două treimi din ele sunt exploatate sexual. Comisarul suedez Malmstrom are indicii că bandele criminale își extind acțiunile. Totuși, numărul de condamnări este în scădere, pentru că poliția este depășită. Ea a somat Germania să facă ceva în această problemă.

Dar dacă legea prostituției îi ajută de fapt pe traficanți? Nu cumva legea a făcut să prolifereze prostituția și, odată cu ea, și traficul de persoane?

Axel Dreher, profesor de politici de dezvoltare la Universitatea din Heidelberg, a încercat să răspundă acestei întrebări, folosind date din 150 țări. Numerele nu sunt precise, așa cum se întâmplă când e vorba de prostituție și trafic de persoane, dar profesorul a putut să identifice un trend: **acolo unde prostituția este legalizată, traficul de persoane este cel mai mare.**

Majoritatea femeilor care vin în Germania și ajung să se prostitueze, nu sunt răpite de pe stradă și nici nu cred serios că „vor lucra într-o brutărie”. De obicei, ele sunt femei ca Sina, care se îndrăgostesc de un bărbat și pleacă după el în Germania, sau ca Alina, care știe că se vor prostitua, dar nu-și dau seama cât de îngrozitor va fi și nici că nu le vor rămâne bani din ce vor câștiga.

Alte cazuri sunt și mai tragice. Televiziunea a prezentat într-un episod din serialul „Tatort”, numit „Fete de vânzare” (*Wegwerfmadchen*), filmat la Hanovra, cazul unor **proxeneți care au aruncat într-un container de gunoi două fete rănite foarte grav după o orgie sexuală.** După câteva zile, poliția din Munchen a găsit într-un parc o fată sumar îmbrăcată și rănită.

Pivnița de pe Isar. O româncă de 18 ani a fugit dintr-un bordel. Le-a povestit polițiștilor că trei bărbați și două femei au abordat-o pe ulița di satul ei. Străinii i-au promis o slujbă ca bonă. Când au ajuns la Munchen, au legat-o la ochi și au dus-o într-o pivniță a cărei ușă avea cifru.

Pe un pat improvizat se afla o altă fată. Dincolo de zid se auzea un râu curgând. Polițiștii bănuiesc că pivnița se află într-o fabrică dezafectată de lângă râul Isar, care trece prin Munchen. Bărbații au violat-o și, când a refuzat să lucreze în bordel, au bătut-o.

Polițiștii au fost sceptici la început, dar fata le-a dat numele proxeneților. Au fost arestați. Pentru că au refuzat să spună unde se află pivnița sinistră, ea nu a fost identificată încă și femeia a intrat într-un program de protecție a martorilor.

Uneori, fetele sunt trimise chiar de către familiile lor, cum s-a întâmplat cu Cora, din Republica Moldova. E o fată de 20 de ani; poartă un hanorac și papuci de pluș cu niște ochi mari brodați. Cora locuiește acum într-un centru românesc de ajutorare a victimelor traficului de persoane. Psihologul Corei povestește că, în Moldova, atunci când o fată ajunge la 15-16 ani, frații sau tații le spun deseori: „ieși și tu și fă niște bani, târfo!”.

Frații Corei au dus-o pe sora lor frumoasă și binecrescută la o discotecă din oraș. Trebuia doar să servească băuturi și acolo a cunoscut un bărbat ce avea prieteni în România. „Mi-a spus că pot să fac o grămadă de bani în discotecile din România”. Cora a plecat cu el, întâi în România, apoi în Germania.

„**Procesul de emancipare**”. După ce a fost violată o zi întreagă în Nurmberg, a înțeles ce are de făcut. A lucrat la un bordel din Frauetormauer, unul dintre cele mai vechi cartiere de prostituate. **Primea bărbații în camera ei, uneori și 18 ore pe zi.** Și polițiștii erau clienți ai bordelului. „N-au observat nimic. Sau nu le-a păsat.”

Bordelul a fost foarte solicitat în ajunul Crăciunului din 2012. Cora a declarat că proxenetul i-a cerut să lucreze timp de 24 ore și că a tăiat-o pe față atunci când ea a refuzat. Rana a fost atât de serioasă, încât i s-a permis să meargă la spital. Un client al cărui număr de telefon îl avea a ajutat-o să fugă în România, unde Cora a depus plângere contra răpitorului. Proxenetul a sunat-o ulterior și a amenințat-o că o s-o prindă.

În ciuda acestor povești, **politicienii de la Berlin nu par să facă nimic. Acest lucru este cauzat de faptul că, în dezbaterile despre prostituție, o poziție ideologică corectă politic are mai multă greutate decât realitatea tristă.** De exemplu, atunci când Universitatea de Științe Aplicate din Hamburg a organizat o conferință despre prostituție, un participant a spus că prostituția, ca „profesie recunoscută a comerțului sexual, trece printr-un proces de emancipare și profesionalizare”.

Asemenea afirmații sunt șocante pentru Rahel Gugel, profesoară de drept. „E absurd, nu are nici o legătură cu realitatea”, spune ea. Ca specialistă în drept social la Universitatea Baden-Wurttemberg, Gugel a scris o dizertație despre dreptul prostituției și a lucrat pentru o asociație de caritate.

Adepții legalizării prostituției spun că fiecare are dreptul să-și aleagă ce profesie vrea. Unele feministe spun că prostituția este parte integrantă din emanciparea femeii, pentru că ele ar trebui să poată face ce vor cu corpul lor. **În practică, totuși, limita dintre prostituția forțată și cea voluntară este foarte neclară.** Oare femeii cum sunt Alina și Cora au făcut prostituție voluntar sau au fost forțate să o facă? „Este politic corect ca Germania să respecte decizia unei femei”, spune avocata Gugel. „Dar dacă vrei să protejezi femeile, nu așa trebuie să o faci [prin legalizarea prostituției - n. trad.]”.

Politica greșită a Berlinului

După părerea lui Gugel, **multe femei prezintă riscuri emoționale sau economice. Există dovezi că un număr mare de prostituate au fost neglijate sau abuzate în copilărie. Studiile arată că multe dintre ele pot fi considerate traumatizate. Prostituatele suferă de depresie, tulburări anxioase și depende de [de droguri] la o rată mult mai mare decât cea din populația generală. Majoritatea prostituatelor au fost violate, multe în mod repetat. Studiile spun că prostituatele ar renunța imediat la meseria lor, dacă ar putea.**

Desigur, există și femei care declară că mai degrabă și-ar vinde corpul decât să aranjeze mărfuri pe raft. Dar totul arată că ele reprezintă o minoritate, una foarte bine reprezentată vocal de patroane de bordel cum este Felicitas Schirow.

Politica germană are o abordare greșită, spune prof. Gugel. Pentru a proteja femeile, explică ea, prostituția trebuie limitată și clienții pedepsiți. Ea este o voce singuratică în Germania.

În Europa și alți oameni gândesc ca prof. Gugel. Alte țări care au avut aceeași politică în trecut, acum au altă abordare, exemplul Suediei. Cu doi ani înainte ca Germania să legalizeze prostituția, Suedia a procedat invers. Activista Kajsa Ekis Ekman încearcă să convingă restul Uniunii să-i concureze țara. Ea a scris o carte despre viața prostituatelor și de atunci călătorește în toată Europa pentru a convinge oamenii să lupte împotriva traficului de persoane.

Ekman a ajuns cu campania sa la KOFRA, un centru pentru femei din Munchen. Ekman e scundă, blondă și foarte energică. Stă pe un scaun de lemn și e atât de grăbită să vorbească încât cafeaua se răcește în fața ei.

Ca studentă la Barcelona, Ekman a avut o colegă de cameră care era prostituată. Ea a văzut cum proxeneții le exploatau pe femei. „Când am văzut ce pățește colega mea de cameră, m-am implicat în lupta contra prostituției”. Ajunsă în Suedia a fost surprinsă de o dezbatere despre amorul liber și autodeterminarea prostituatelor. „Eu văzusem altceva la prostituate”, povestește Ekman.

Pedepsirea clienților, nu a prostituatelor. În 1999, cumpărarea de servicii sexuale a devenit ilegală în Suedia; europenilor nu le-a venit să creadă. Pentru prima oară clienții erau pedepsiți, și nu prostituatele.

„Prostituția înfloarește acum în întuneric”, a scris atunci influentul ziar german *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, adăugând că „pentru mișcarea feministă din Suedia legea reprezintă o înfrângere” și speculând că „feminismul dogmatic” a lucrat intens. O societate care vrea să se elibereze de falsa pudoare îi poate pedepsi pe bărbații care merg la prostituate? Da, poate, spune Ekman, citând succesul din țara ei, unde **tot mai puțini bărbați merg la prostituate. Înainte de această lege, unul din 8 bărbați mergea a prostituate; de atunci numărul a scăzut la 1 din 12”.**

Mai există prostituate în Suedia, dar numărul străzilor cu asemenea comerț a scăzut la jumătate. Numărul de prostituate a scăzut de la 2500 la 1000-1500. Proxeneții aduc femei din Europa de Est și campează la marginea orașelor, dar această afacere nu mai produce mulți bani. Criticii spun că prostituția din apartamente și cea de pe internet au crescut și că unii bărbați se duc la bordelurile din țările baltice sau estice.

Legea suedeză nu se bazează pe dreptul prostituatelor de a lua decizii, ci pe statutul egal al bărbatului cu femeia, prezent atât în constituția germană cât și în cea suedeză. Argumentul, mult simplificat, este acela că prostituția reprezintă o exploatare și că întotdeauna balanța puterii va fi dezechilibrată. Faptul că bărbații pot cumpăra femei pentru sex, spun suedezi, cimentează concepția că femeile nu ar fi egale bărbaților.

„Pimp My Bordello”. Suedia îi pedepsește pe clienți, proxeneți și traficanții de persoane, nu pe prostituate. Abordarea are scopul să scadă cererea de servicii sexuale pe bani și să facă afacerea neprofitabilă pentru traficanți și exploatare. În urmă cu doi ani, Suedia a crescut pedeapsa maximă pentru clienți de la 6 la 12 luni închisoare.

Deși poliția nu se grăbește întotdeauna să-i aresteze pe contravenienți, din 1999 au fost arestați peste 3700 bărbați. Majoritatea au fost obligați să plătească amenzi. În Suedia există dezbaterile dacă legea nu e prea restrictivă, dar ea se bucură de suport popular. La zece ani de la implementarea legii mai mult de 70% din suedezi spun că susțin pedepsirea bărbaților care plătesc pentru sex, și nu a prostituatelor.

Pe de altă parte, în Germania postul tv RTL2 are o emisiune numită „Pimp my bordello”, în care o echipă vizitează „bordelurile germane care au probleme” și le oferă soluții. Alice Schwarzer, ziarist la revista feministă EMMA, are o campanie cu obiectivul ca „o dezbateră socială să culmineze cu condamnarea prostituției, și nu ca azi, cu acceptarea și promovarea ei”.

Pierrette Pape crede că există consecințe ale modului în care fiecare țară abordează prostituția. **„Azi, un băiețel din Suedia crește cu ideea că a cumpăra servicii sexuale este o infracțiune. Un băiețel din Olanda crește cu ideea că femeile stau în vitrină și pot fi comandate ca la magazin”.** Pape este purtătoarea de cuvânt a Lobbyului European pentru Femei din Bruxelles, o federație a circa 2000 organizații pentru femei din Europa.

Lui Pape i se pare „surprinzător” că Germania nu-și revizuieste politica în ceea ce privește traficul de persoane. „A început o dezbateră în Uniune și sperăm că politicienii germani și organizațiile de caritate vor fi mai atente la traficul de persoane pe viitor”.

Mai multe țări europene urmează acum modelul suedez. În Islanda, care a adoptat o lege asemănătoare, politicienii se gândesc acum la interzicerea pornografiei online. Din 2009, și Norvegia îi pedepsește pe clienții prostituatelor.

Politica Franței. Conform legii finlandeze din 2006, bărbații sunt pedepsiți, dacă au fost clienții unei prostituate care lucrează pentru un proxenet sau care este victima traficului de persoane umane. Dar s-a dovedit imposibil de dovedit dacă clientul știa acest lucru. Ministrul de justiție finlandez lucrează acum la un proiect asemănător cu legea suedeză.

Mulți francezi își doresc modelul suedez. Înainte de a fi numită ministru pentru drepturile femeilor, Najat Vallaud-Belkacem a făcut un anunț curajos. „Scopul meu este să fac ca prostituția să dispară”. Polițiștii și sociologii au spus că ideea e „utopică” și prostituatele au mărșăluit pe străzile din Lyon și Paris. În proiectul lui Vallaud-Belkacem, clienții primesc amenzi de 3000 euro și până la 6 luni închisoare. Dar probabil va mai dura până își va convinge guvernul.

Politicienii germani au discutat despre modificări minore ale legii prostituției și până la urmă nu au schimbat nimic. În 2007 ministrul familiei Ursula von der Leyen, membră a Uniunii Creștine Democrat, a vrut să supună bordelurile aprobării guvernului, și deși ministrul de interne al Saarland-ului, Annegret Krammp-Karrebauer (acum guvernator al landului), a susținut-o, proiectul ei nu a întrunit majoritatea în partid.

În 2008, la Conferința pentru egalitate și femei, miniștrii au încercat să introducă regula prin care operatorii de bordeli să fie supuși unui test de încredere. Ei s-au consultat cu colegii din conferința miniștrilor de interne, dar nimic nu s-a întâmplat.

Rezistența la schimbări

În 2009, politiciene din partea Uniunii Creștin-Democrate, a Partidului Social Democrat, a Partidului Liber Democrat și a Verzilor din landul Baden-Württemberg au solicitat o inițiativă în Bundesrat, camera parlamentului federal ce reprezintă landurile, îndreptată contra „tarifelor inumane”. Nici modificare nu a fost însă adusă legii.

Olanda a ales calea dereglementării (legalizării, n. tr.) cu doi ani înaintea Germaniei. Atât ministrul de justiție al Olandei cât și poliția acestei țări recunosc că **situația prostituatelor nu s-a îmbunătățit** palpabil de atunci. Sănătatea lor este mai labilă, iar numărul dependentelor de droguri este în creștere. Poliția estimează că între 50 și 90% dintre prostituate nu practică profesia în mod voluntar.

Social-Democratul Lodewijk Asscher crede că **legalizarea prostituției a fost „o greșală națională”**. Guvernul olandez are acum planuri de a înăspri legea pentru a combate creșterea traficului de ființe umane și a prostituției forțate.

Germanii n-au ajuns acolo încă. Verzii, care au jucat un rol instrumental prin susținerea legii prostituției de 12 ani încoace, nu regretă nimic. Kerstin Müller, la acea oră liderul verzilor din

parlament, spune că astăzi se concentrează asupra altor probleme. Irmingard Schewe-Gerigk, un alt lider „Verde” la momentul legalizării, declară: „Legea a fost bună. Doar că trebuie să o implementăm mai comprehensiv”. Destul de interesant, Schewe-Gerigk este acum președinta organizației de drepturile femeilor *Terre des Femmes*, a cărei țintă este „o societate fără prostituție”.

Al treilea pionier al legii prostituției, Volker Beck, continuă să o susțină și azi. Beck, fostă purtătoare de cuvânt a partidului său (Verzii, n. tr.), cheamă la noi programe de asistență și sprijin pentru ieșirea din prostituție. Însă el spune că Suedia nu poate fi un model pentru Germania. „O interdicție nu îmbunătățește nimic, prostituția va continua în locuri dificil de monitorizat”, spune Beck, care adaugă „bandele criminale vor prelua afacerea” – de parcă azi doar businessman-ii cinstiți ar conduce bordelurile.

„**Tărâm al ilegalității**”. Câțiva dintre colegii săi Verzi nu sunt de acord. „Un important segment al industriei deja operează pe tărâmul ilegalității astăzi”, declară Thekla Walker, parlamentar de Stuttgart și președintă a Verzilor din Baden-Württemberg, care s-a gândit să schimbe optica partidului său asupra prostituției.

„Prostituata autonomă, așa cum am previzionat-o în 2001 - când legea a fost votată – care negociază tarife de la egal la egal cu clienții și se poate întreține cu veniturile sale este o excepție”, se arată într-o moțiune pe care Walker a introdus-o la convenția partidului de luna trecută. Legea actuală, continuă textul, nu protejează femeia de exploatare, ci îi garantează „abia libertatea de a permite singură să fie exploatată”. Verzii, scrie Walker, nu pot întoarce capul de la „condițiile catastrofale de trai și de viață ale multor prostituate.”

Cu toate acestea, au făcut-o. Walker și-a retras moțiunea pentru că nu avea nicio șansă să obțină o majoritate, deși partidul spune că va examina mai cu atenție să vadă ce îmbunătățiri s-ar putea aduce legii.

În Germania, aceia care vorbesc împotriva legalizării sunt considerați „puritani și moralizatori”, afirmă profesoara de drept Gugel. Pe lângă asta, adaugă doamna Gugel, ea nu are sentimentul că „politicienii sunt prea interesați de subiect”.

Ministrul Familiei, Kristina Schröder, însă, a încercat să curme traficul de ființe umane și prostituția forțată. „În ciuda eforturilor intense, n-a fost posibil să atingem unanimitate celor patru ministere implicate”, se spune într-o declarație a ministerului Familiei. Dorința ei de a reglementa bordelurile a eșuat în fața opoziției ministrului Justiției, Sabine Leutheusser-Schnarrenberger. Schnarrenberger crede că reformarea legii nu este necesară și repetă vechile argumente, anume că legea germană scoate femeile din ilegalitate în timp ce cea suedeză le forțează să lucreze pe ascuns.

Cu așa un dezacord, ar fi un miracol ca guvernul să ajungă curând la o decizie, pentru a proteja efectiv victimele traficului. În loc de asta, femeile continuă să se apere singure.

Complet legal. Alina din Sănandrei a reușit să fugă din bordelul „Păsărici de aeroport”. După un raid al poliției, ea și alte 10 femei au fugit la un restaurant din vecinătate. Fratele proprietarului le-a ascuns pe femei și le-a închiriat un autobuz pe propria sa cheltuială. Pe

drumul spre România, proxeneții au încercat să oprească autobuzul, dar femeile au reușit să scape.

Alina trăiește acum din nou în casa părinților, Nu le-a spus ce s-a întâmplat. Lucrează, dar nu vrea să ne spună ce. Plata, ne spune, e de ajuns pentru biletele de autobuz, haine și puțin machiaj.

Alina vizitează uneori AIDrom, un centru de consiliere a victimelor traficului de ființe umane aflat în Timișoara, un oraș din vestul României. Acolo ea stă de vorbă cu psihologul Georgiana Palcu, care încearcă să îi găsească o slujbă de ajutor de bucătar sau de coafeză. Palcu spune că discuțiile cu tânăra femeie care a revenit din Germania sunt „nesfârșite și dificile”.

Georgiana Palcu o încurajează să fie optimistă, dar nu își face iluzii. Chiar dacă fata și-ar putea găsi ceva de lucru, probabil nu s-ar putea angaja, pentru că astfel de slujbe nu se plătesc cu mai mult de 200 de euro lunar. Ca rezultat, spune Palcu, multe din cele care s-au întors din Germania după ce au fost maltrate se prostituează din nou. „Ce să le zic?” întreabă ea. „Asta e realitatea. Nu poți trăi cu 200 de euro”.

Bordelul „Păsărici de aeroport” din Schönefeld nu mai există. A fost înlocuit de „Club Erotica”, care enu oferă servicii de preț fix. Însă doritorii au încă destule locuri de unde să aleagă în zonă. La doar câțiva kilometri în Schöneberg, „Regele George” a trecut la tarif fix. Managementul folosește sloganul *Geiz macht Geil*, cum ar veni „ieftin e excitant”. Pentru 99 de euro, clienții se bucură de sex și băuturi până la ora închiderii. Sexul anal, sexul oral neprotejat și sărutul franțuzesc sunt bonus. Stabilimentul oferă și o „petrecere de grup” luna, miercurea și vinerea.

E perfect legal.

Autori: CORDULA MEYER, CONNY NEUMANN, FIDELIUS SCHMID, PETRA TRUCKENDANNER și STEFFEN WINTER